บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา โดยใช้หลักการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลในการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยโปรแกรม (LISREL) โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยในเรื่องของประชากรและการสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 7 มหาวิทยาลัย ประกอบด้วย นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม นิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี นิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา นักศึกษาวิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เข้าศึกษาปีการศึกษา 2548-2551 และที่ลงทะเบียนรายวิชาวิทยานิพนธ์ในแต่ละภาควิชา จำนวน 1,038 คน

กลุ่มตัวอย่าง

จากจำนวนของประชากร ผู้วิจัยนำมาใช้หาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานในการวิจัยโดยนำข้อมูลมาตรวจสอบความตรงของโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการวิจัย (Lindemen, Merenda & Gold, 1980 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) การวิเคราะห์ตัวแปรพหุนาม (multivariate analysis) ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่พอ โดยตั้งข้อกำหนดไว้ว่า อัตราส่วนระหว่างหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์หรือตัวแปรควรจะเป็น 20 ต่อ 1 เนื่องจากการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 17 ตัวแปร ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ควรเป็น 340 คน

วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบ่งชั้นจำแนกตามมหาวิทยาลัย 7 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร แล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาครุศาสตร์ระดับมหาบัณฑิต จำนวน 400 คน

เนื่องจากประชากรของแต่ละมหาวิทยาลัยมีจำนวนแตกต่างกันมาก ผู้วิจัยจึงได้แบ่งมหาวิทยาลัยตามจำนวนประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม ได้ดังนี้

1. กลุ่มที่มีจำนวนประชากรน้อยกว่า 200 คน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร เก็บมหาวิทยาลัยละ 40 คน

2. กลุ่มที่มีจำนวนประชากรมากกว่า 200 คน ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เก็บมหาวิทยาลัยละ 80 คน

ดังนั้น รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 400 คน ดังตาราง 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา ปีการศึกษา 2551 แยกตามมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	333	80
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	250	80
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	225	80
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	60	40
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	80	40
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	40	40
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	150	40
รวม	1,038	400

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามสถานภาพทั่วไปที่เกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาที่ทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ เพศ สถานศึกษา สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม

ปีการศึกษาที่เข้าศึกษา เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง

ตอนที่ 2 แบบวัดปัจจัยที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย 5 ปัจจัย มีรายละเอียดดังนี้คือ

1. การรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดจากงานวิจัยของรังรอง งามศิริ (2540) และปณิตา นิรมล (2545) ประกอบด้วยรายละเอียดทั้งหมด จำนวน 9 ข้อ

การรับรู้ความสามารถในการอ่าน	จำนวน	3	ข้อ
การรับรู้ความสามารถในการเขียน	จำนวน	3	ข้อ
การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	จำนวน	3	ข้อ

ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. บุคคลที่เป็นแม่แบบ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดบุคคลที่เป็นแม่แบบจากงานวิจัยของขนิษฐา สุวรรณนิตย์ (2533) และปณิตา นิรมล (2545) ประกอบด้วยรายละเอียดทั้งหมด จำนวน 9 ข้อ

การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	จำนวน	3	ข้อ
การเป็นแม่แบบของมีเพื่อน	จำนวน	3	ข้อ
การเป็นแม่แบบของครอบครัว	จำนวน	3	ข้อ

ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

3. การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดการตั้งเป้าหมายจากงานวิจัยของศิริพร โอภาสวัตชัย (2543) และปณิตา นิรมล (2545) ประกอบด้วยรายละเอียดทั้งหมด จำนวน 8 ข้อ

การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้	จำนวน	4	ข้อ
การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดผลงาน	จำนวน	4	ข้อ

ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

4. ความวิตกกังวล วัดได้จากการนำแบบวัดความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นแบบมาตรประมาณค่าพัฒนาโดยวินัย ปานโท้ (2542) ประกอบด้วยรายละเอียดทั้งหมด จำนวน 12 ข้อ

การแสดงออกทางอารมณ์	จำนวน	4	ข้อ
การตอบสนองทางสรีระ	จำนวน	4	ข้อ
การแสดงออกทางพฤติกรรม	จำนวน	4	ข้อ

ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

5. การสนับสนุนทางสังคม วัดได้จากการนำแบบการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นแบบมาตรประมาณค่าพัฒนาโดยชาคริต มานพ (2550) ประกอบด้วยรายละเอียดทั้งหมด จำนวน 12 ข้อ

การสนับสนุนด้านอารมณ์	จำนวน	4	ข้อ
การสนับสนุนเชิงรูปธรรม	จำนวน	4	ข้อ

การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร จำนวน 4 ข้อ

ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ตอนที่ 3 แบบวัดการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งสร้างขึ้นเองโดยอาศัยแนวคิดมาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดการกำกับตนเองในการเรียน จากงานวิจัยของปณิตา นิรมล (2545) ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการกำกับตนเอง 7 ข้อ

ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนนตามระดับสภาพการทำงานในการทำวิทยานิพนธ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เป็นจริงตามข้อความนั้นมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เป็นจริงตามข้อความนั้นมาก	ให้	4	คะแนน
เป็นจริงตามข้อความนั้นปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เป็นจริงตามข้อความนั้นน้อย	ให้	2	คะแนน
เป็นจริงตามข้อความนั้นน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

แบบสอบถามดังกล่าวข้างต้น มีขั้นตอนในการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสาร รายงานการวิจัย แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำผลที่ได้มาใช้กำหนดกรอบแนวคิดในการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ กำหนดนิยาม โครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการวัด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

ขั้นที่ 2 สร้างตารางวิเคราะห์โครงสร้างตัวแปรที่ต้องการวัดในแต่ละมิติ ดังตารางที่ 3.2 และสร้างข้อคำถาม

ตารางที่ 3.2 โครงสร้างของเนื้อหาและจำนวนข้อของแบบสอบถาม

ตอนที่	ประเด็นหลัก	จำนวนข้อ	ประเด็นย่อย	จำนวนข้อ	ข้อที่
1	สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบ	5	1.1 เพศ	1	1
			1.2 สถานศึกษา	1	2
			1.3 สาขาวิชา	1	3
			1.4 เกรดเฉลี่ยสะสม	1	4
			1.5 ปีการศึกษาที่เข้าศึกษา	1	5
2	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์	57	2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง	9	1-9
			2.1.1 การรับรู้ความสามารถในการอ่าน	3	1-3
			2.1.2 การรับรู้ความสามารถในการเขียน	3	4-6
			2.1.3 การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	3	6-9
			2.2 บุคคลที่เป็นแม่แบบ	9	9-18
			2.2.1 การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	3	9-12
			2.2.2 การเป็นแม่แบบของเพื่อน	3	13-15
			2.2.3 การเป็นแม่แบบของครอบครัว	3	16-18
			2.3 การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์	8	19-21
			2.3.1 การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้	4	19-22
			2.3.2 การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดผลงาน	4	23-26
			2.4 ความวิตกกังวล	12	27-38
			2.4.1 การแสดงออกทางอารมณ์	4	27-30
			2.4.2 การตอบสนองทางสรีระ	4	31-34
			2.4.3 การแสดงออกทางพฤติกรรม	4	35-38
			2.5 การสนับสนุนทางสังคม	12	39-50
			2.5.1 การสนับสนุนด้านอารมณ์	4	39-42
			2.5.2 การสนับสนุนเชิงรูปธรรม	4	43-46
			2.5.3 การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร	4	47-50
3	การกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์	15	3.1 การกำกับตนเอง	7	1-7

ขั้นที่ 3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของข้อคำถาม ความเหมาะสมของปริมาณข้อคำถาม ความชัดเจนของภาษา และนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้านความตรงเชิงเนื้อหา โดยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด (Item Objective Congruence: IOC) ความคลอบคลุมของข้อคำถาม และความชัดเจนของภาษา

ขั้นที่ 5 คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 -1.00 ไว้ใช้ ส่วนข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) จากข้อคำถามทำให้ทราบว่า ค่า IOC ที่มีค่า .60 มีจำนวน 6 ข้อ

ค่า IOC ที่มีค่า .80 มีจำนวน 23 ข้อ

ค่า IOC ที่มีค่า 1.00 มีจำนวน 41 ข้อ

ซึ่งแสดงรายละเอียดไว้ในภาคผนวก ค หน้า 109

ขั้นที่ 6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และได้รับการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ มาหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Cronbach's Alpha coefficiency ด้วยโปรแกรม SPSS ค่าความเที่ยงได้แสดงไว้ใน ตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของเครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรสังเกตได้

ตัวแปรที่วัด	ค่าความเที่ยง
1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง	.686
1.1 การรับรู้ความสามารถในการอ่าน	.726
1.2 การรับรู้ความสามารถในการเขียน	.315
1.3 การรับรู้ความสามารถในการวิจัย	.343
2 บุคคลที่เป็นแม่แบบ	.726
2.1 การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	.423
2.2 การเป็นแม่แบบของเพื่อน	.548
2.3 การเป็นแม่แบบของครอบครัว	.213
3 การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์	.658
3.1 การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้	.728
3.2 การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดผลงาน	.651
4 ความวิตกกังวล	.570
4.1 การแสดงออกทางอารมณ์	.705
4.2 การตอบสนองทางสรีระ	.528
4.3 การแสดงออกทางพฤติกรรม	.391
5 การสนับสนุนทางสังคม	.724
5.1 การสนับสนุนด้านอารมณ์	.792
5.2 การสนับสนุนเชิงรูปธรรม	.441
5.3 การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร	.801
6 การกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์	.677
6.1 การแสดงออกที่เกี่ยวกับการกำกับตนเอง	.677

หมายเหตุ ตัวอักษรทึบแสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงโดยรวมของแบบสอบถามที่ใช้วัดตัวแปรสังเกตได้ในแต่ละตัวแปรแฝง

ขั้นที่ 7 นำผลวิเคราะห์มาเป็นข้อมูล ในการปรับปรุงแก้ไข และจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์พร้อมนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยติดต่อคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อขอที่อยู่นิสิตและนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาปีการศึกษา 2548-2551 และได้ลงทะเบียนรายวิชาวิทยานิพนธ์ในแต่ละภาควิชา ตามรายชื่อที่ได้มาจากสำนักทะเบียนและประมวลผลกับฝ่ายธุรการของแต่ละภาควิชา เพื่อนำไปส่งแบบสอบถามต่อไป

2. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลบางส่วนด้วยตนเอง ส่วนที่เหลือผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับคัดเลือกโดยผู้วิจัยทำการทวงถามหลังจากส่งแบบสอบถาม 2 สัปดาห์ โดยติดตามทวง 2 ครั้ง โดยแต่ละครั้งห่างกัน 2 สัปดาห์

ตาราง 3.4 อัตราการตอบกลับของแบบสอบถาม

มหาวิทยาลัย	อัตราการตอบกลับ	
	จำนวน	เปอร์เซ็นต์ (%)
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	69	86.25
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	70	87.50
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	69	86.25
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	40	100
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	40	100
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	36	90
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	40	100
รวม	364	91

3. นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์มาทำการลงรหัส (coding) เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

4. นำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบปัญหาวิจัย โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ในแต่ละส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติภาคบรรยาย (descriptive statistics) เพื่อศึกษาลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และการแจกแจงของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย กรณีตัวแปรไม่ต่อเนื่องใช้การวิเคราะห์ค่าความถี่ และร้อยละ กรณีตัวแปรต่อเนื่องใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ และความโด่ง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบปัญหาวิจัย

1) วิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดที่ใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเมตริกซ์สหสัมพันธ์ที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรล ความเหมาะสมของเมตริกซ์สหสัมพันธ์ที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรล

2) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์และตรวจสอบโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้หลักการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลด้วยโปรแกรมลิสเรล